

[Handelsministeren.]

forslagsstillerne i, at der for denne kreds af virksomheder også kan være behov for at lette adgangen til risikovillig kapital og dermed lette den vanskelige omstillingsproces, som håndværk og industri skal igennem for at tilpasse sig vilkårene, dels under den herskende konjunkturafmatning, dels som følge af den noget mindre voldsomme byggerytme, vi må indstille os på at acceptere som et mere varigt fænomen.

Denne udvikling stiller mange virksomheder over for store vanskeligheder, der kan medføre, at også sunde og vellede virksomheder i visse tilfælde bukker under, bl. a. som følge af mangel på likvid kapital. Der er ingen tvivl om, at pengeinstitutterne er indstillet på inden for mulighedernes grænse at forsyne sådanne virksomheder med fornøden driftskapital, men netop den omstillingsproces, hvorved den vellede virksomhed vil søge at tilpasse sig de ændrede vilkår og de fremtidige muligheder, vil ofte i en periode stille krav ikke blot til anlægskapital til nyt produktionsudstyr m. v., men også til driftskapital. Disse krav vil mange virksomheder, det gælder både større og mindre, ikke kunne honorere uden yderligere tilførsel af kapital udefra. Det betyder igen, at udlånssystemet under den stærkt accelererede omstillingsproces, vi netop nu befinder os i, udsættes for større tabsrisici, end vi har været vant til. Selv om man er indstillet på at følge en i øvrigt ønskelig kreditgivning op, bl. a. med henblik på, at vore erhverv kan stå klar til at udnytte enhver bedring i afsætningsvilkårene, så vil mulighederne herfor mindskes, jo længere det varer, før en sådan bedring måtte indtræffe.

Regeringen er derfor enig i, at en ekstraordinær indsats nu vil være nødvendig af hensyn til den vanskelige overgangstid, vi må igennem, indtil konjunkturerne vender. Selv om vi ikke må standse den naturlige fornyelses- og udskiftningsproces i erhvervslivet, skulle vi gerne i størst muligt omfang undgå de menneskelige ulykker og det resourcespild, det vil medføre, hvis en lang række af vores sunde og i øvrigt levedygtige virksomheder må give op, før vi når så langt, at konjunkturerne igen bærer fremad.

Det er disse synspunkter, der ligger bag regeringens planer om en særlig bistands-

fond, der skal kunne træde til, når netop sådanne virksomheder udsættes for alvorlige likviditetsvanskeligheder. Det er imidlertid tanken, at denne ordning skulle tage sigte på de noget større virksomheder, som er af særlig betydning for erhverv og beskæftigelse.

Det radikale forslag derimod tager sigte på de mange mindre virksomheder, hvis kapitalproblemer er af mere overskueligt omfang, og hvis omstillingsproces, ikke mindst for en del virksomheder med tilknytning til byggeriet, vil være et led i en mere langsigtet og fortløbende strukturtilpasning. Også disse virksomheder er jo tilsammen af væsentlig betydning for beskæftigelsen, men for denne sektor tror jeg at pengeinstitutterne lettere vil være i stand til at overskue de risici, der også her vil være til stede, og jeg er derfor enig med forlagsstillerne i, at en forholdsvis enkel og let administrerbar garantiordning, der bygger på en risikodeling mellem staten og pengeinstitutterne, formentlig vil kunne sikre, at det ekstra behov for driftskapital, som i en del tilfælde vil være til stede i denne epoke, kan dækkes i rimeligt omfang.

Jeg vil derfor gerne give tilsagn om at inddrage det foreliggende forslag i regeringens aktuelle overvejelser vedrørende de erhvervspolitiske foranstaltninger, det er tanken at fremsætte forslag om her i tinget i de nærmeste uger.

Der er allerede taget kontakt med erhvervsliv og pengeinstitutter m. fl. for at indbyde til et samarbejde om sådanne foranstaltninger, og der vil i fortsættelse heraf blive mulighed for at underkaste enkelthederne også i det radikale forslag om garantier for driftslån til mindre virksomheder en nærmere belysning ud fra de erfaringer om erhvervslivets aktuelle problemer, vi derved får kendskab til.

Herudover skal jeg erindre om, at sagen efter EF-traktatens artikel 93 skal drøftes med Kommissionen, inden et lovforslag vil kunne fremlægges i folketinget.

Jeg skal derfor ikke på dette stadium tage nærmere stilling til sådanne spørgsmål som den i forslaget nævnte beløbsramme på 500 mill. kr. eller til den foreslåede form for deling af risikoen mellem staten og pengeinstitutterne. Disse og andre spørgsmål — f. eks. hvorledes vi på en administrativt enkel